

Vasárnap szeptember 24.-én oktat Zsófia nővér a szentmise és az ebéd után!

Betegeink;

- Rácz Károly Szabó István
- Bános Magdi Vodnákne Turi Ildiko
- Iván Teri Batta Eve nővér
- Szuromi Anzelm atya Zeller Kati
- Juhász Kató Szolga Bálint
- Redler Mária Béres János
- Bojtor Olivér

Halottaink;

- Mohos Piroska Jancsó Gyula
- Sándor Valéria Zima Floriánné
- Samay Ildikó Shirley Snyder
- Wendell Weiss Ailer Magda

(Mt18,21-35) A katolikus gyászmiséből lassan azonnali „szentté avatás” lesz. Úgy látszik, „szentek” lettünk mi katolikusok, mert a szentáldozásra járulók sora végigmegy a templomhajón, ugyanakkor a gyóntatószék előtti sor szinte megszűnt. Vasárnaponként megnyugtat bennünket a sok beszéd Isten feltétel nélküli szeretetéről az ember iránt. Viszont milyen feltételekhez kötötte az ember saját Isten iránti szeretetét? Egyesek addig szeretnek, ameddig az nem igényel erőfeszítést. Mások fáradozni hajlandók, de képtelenek üldözést szenvedni a szeretetért. Az igazi szeretet azonban inkább meghalna, minthogy vétkezne. Halvány fogalmunk sincs a szeretetről, míg a bűn nagyságát nem fogjuk fel. Hisz Isten iránti szeretetünk azon múlik, hogy a súlyos bűnt elkerüljük vagy sem. „Aki szeret engem,” mondja Jézus, „az megtartja tanításomat.”

Mindemellett az evangélium valóban a szeretetről szól, nem a bűnről. Jézust pontosan a szeretetről szóló tanításáért ítélték halálra a zsidó vezetők. Olyan messiás kellett nekik, aki Isten ellenségeit haraggal ostorozza, nem pedig szeretettel. Azt kifogásolták, hogy az ellenség iránti szeretetből táplálkozó Izrael erőtlenné válna a rómaiakkal szemben, akik ezért pusztítanak majd el Jeruzsálemet. Az írástudók és farizeusok képtelenek a szeretetet megérteni, mert a bűnt sem fogták fel. Pontosabban, hogy Ádám bűne kétszeres büntetést érdemelt ki: a természetes halált, amikor az Édenkertből száműzték őket, de az örök halált is, mert Isten barátságát veszítették el. Hasonlóképpen, a megváltás is kétszeres megkegyelmezés. Így a mai evangéliumban a király nemcsak a börtöntől mentette meg szolgáját, hanem a kifizethetetlen adóságát is elengedte. Megváltásunk nem csupán feltámadás a földi életre, hanem az Isten boldogító színe-látására is. A rómaiak vagy egyiptomiak csak a testet ölhetik meg, a bűn azonban a lelkünket öli meg. A bűn az igazi ellenség, a szeretet pedig annak egyetlen ellenszere. Jézus ezért a tíz elkerülendő bűn híres listája helyett a kettős szeretet listáját adta, amely szerint Istent minden másnál jobban kell szeretnünk, felebarátunkat pedig mint önmagunkat.

A megbocsájtott pogány népek a zsidó néppel egyenrangúak, egyben Isten örökbe fogadott gyermekei is lennének, első ízben az Édenkert után. Nemde a zsidók pátriárkája, Ábrahám, nyerte vissza azt a kegyelmet, amelyet a nemzetek pátriárkája, Ádám tékozolt el először? Ábrahám szeretett fiának, Izsáknak a vér nélküli felajánlása képtelen volt a bűnt kiengesztelni. Ez inkább valamilyen összentség volt, vagyis olyan jel, ami azt „eredményezi,” amit jelképez is, mivel ennek fejében Isten valóban visszaadta barátságát a zsidóknak. Ábrahám igaz tette azért volt hathatós, mert a szentmisét jelképezi, amelyben az Atyaisten odaadja a fiát. Egyedül Ő válik Ádám bűnének vér nélküli kiengesztelő áldozatává.

Amikor mi emberek Ábrahám módjára a véges mindenünket odaadjuk Istennek, akkor cserébe Isten a végtelen

mindenét adja oda nekünk. Amikor mi a felebarátunknak az összes véges sérelmét megbocsájtjuk, akkor Isten az egész örök büntetést bocsájtja meg nekünk, amelyet bűneink különben megérdemeltek volna. Ámen!

English / 2017 Sunday 24A

(Mt18:21-35) Catholic funerals today are often instant “canonizations.” We Catholics have become so “holy” that the Communion line stretches to the back door while the line for Confession has disappeared. Sunday affirmations of God's unconditional love for man soothe us; but what conditions has man placed on his love for God? Some love until effort is required. Others will work, but won't suffer persecution for love's sake. True love, however, would rather die than sin. Without understanding the immensity of sin we can't begin to understand love. For our love of God stands or falls on whether we avoid grave sin or not: “If you love me,” Jesus said, “you will keep my commandments.”(Jn14:15)

Nevertheless, the gospel is indeed about love not sin. Love was the “treason” in the gospel for which Jesus was condemned. The Jewish authorities wanted a Messiah who would show God's enemies wrath not mercy. They claimed that an Israel nurtured on this doctrine of forgiveness would never stand up to the Romans who would then destroy Jerusalem. The scribes and Pharisees couldn't understand love because they didn't understand sin; namely, that Adam and Eve's sin merited a twofold punishment: Yes, natural death because they were exiled from Eden, but also eternal death, because they lost God's friendship. Redemption in turn must be a twofold reprieve. That's why in today's gospel the king not only releases his servant from prison, he also forgives the debt the servant found impossible to pay. Our redemption isn't simply a bodily resurrection, it is also a resurrection to the glory of the beatific vision. Roman or Egyptian can only kill the body, but sin kills the soul. Sin is the real enemy and love is the only antidote. That's why Jesus substituted the famous list of 10 sins to be avoided with a better list of two who must be loved: God, above all else, and our neighbor as ourselves.

Once pardoned, the Gentiles would become the Jews' equals and God's adopted children for the first time since Eden. Hadn't the Jews' patriarch, Abraham, won back the favor that the Gentiles patriarch, Adam, had squandered in the first place? Abraham's bloodless offering of his beloved son, Isaac, was utterly incapable of making satisfaction for sin. Rather, it was a kind of primordial sacrament – a sign which “caused” what it symbolized, since God did restore His friendship to the Jews in light of it. Abraham's righteous deed was efficacious because it signified the Holy Mass wherein God the Father gives us His Son. He alone becomes the bloodless sacrifice for Adam's sin.

You've heard of matching funds. Well, this is matching grace. When we give our finite all, as Abraham did, God the Father is willing to give us his infinite all: Jesus on the cross. When we forgive our fellow man all his finite offenses against us, God forgives us all the eternal punishment our sins would otherwise merit. Amen!